

**Islands præsident
Guðni Th. Jóhannessons
tale
ved bormesteren i Sörvágur
middag
Færøerne
15. maí 2017**

Kære kommunalbestyrelse í Sörvágur,
Andre gode gæster!

Min kone og jeg takker for denne fine invitation i starten af vores besøg til Færøerne. Eliza har aldrig været her før, og jeg ved, at hun glæder sig til at nyde den fantastiske naturskønhed og lære de gode mennesker, der bor her, at kende. Selv har jeg gode minder fra mange ture hertil tidligere, først som barn sammen med mine forældre. Da kom vi sejlene, var her i nogle dage og fortsatte så hjem til Island. I barneerindringen som har det unikke minde om at se mit land rejse op af havet i morgenlyset sat sig fast. Jeg er ikke i tvivl om, at mange Færinger har oplevet den samme glæde, når de sejler hjem, og Færøerne kommer til syne i al sin vælde, med sort klippestål og grønne bjergskråninger.

Det er en af de ting, vi har tilfælles, de stolte ønationer i nord. Gennem århundreder har vi også delt samlivet i medgang og modgang med havet og naturkræfterne. Og vores oprindelse minder meget om hinanden. Her skal jeg ikke vurdere troværdigheden af beretningen om, at Sörvágur har fået sit navn efter den nordiske landnamsmand Sörli, men de lyder unægtelig ikke helt hen i vejret. Det kan nævnes, at faktisk har Sörvágur sommetider på islandsk været kaldt Saurvogur á Vogey, og „saur“ betød så her „svin“ eller „orne“. Det knyttes eventuelt også til tilbedelsen af frugtbarhedsguden Freyr i vores nordiske mytologi i gamle dage. Der blev i sin tid affattet en morsom teori om dette i Island, men den er nu senere blevet modbevist. Desuden kan jeg forstå, at der så godt som ingen kilder findes om svineavl på Færøerne i gamle dage.

Måske var det ganske simpelt sådan før i tiden, at folk her så en sandet vig og opkaldte den efter grumset i strandkanten – Seyrvogur. Jeg kan forstå, at det

netop kom på tale her i byen midt i sidste århundrede at benytte det navn, men at det ikke blev til noget. Hjemme i Island diskuterede man meget naturnavnsteori på samme tidspunkt, at navn på steder, der havde navn efter mennersker – næsten altid mænd – havde ændret sig gennem årene, og i virkeligheden havde de oprindelige navngivninger været grundet på områdets natur. Sörlastaðir havde således slet ikke navn efter Sörli, en af Þórir snepill's matroser, landnamsmand i Fnjóskadalur, ikke mere end jeres Sörvágur efter landnamsmanden Sörli.

Kære værter! Ja, vi har på mange måder samme historie og kultur, Islændinge og Færinger, og sprogene ligner hinanden til forveksling, selvom jeg ikke tør påtage mig at holde alt på færøsk under det besøg, som vi nu har indledt, min kone og jeg. Mine landsmænd, som har boet her på Færøerne, siger, at det kun tager en Islænding nogle uger eller måneder at lære færøsk. Så længe bliver vi her ikke, men vi glæder os til de kommende dage at lære Islands gode venskabs- og nabonation Færøerne bedre at kende.